

Af ydre Forandringer har »Kv. og Sf.« maattet gennemgaa flere end hvad nyttigt er. At Tidsskriftet i Aar 1899 gik over til at blive Ugeblad var kun et glædeligt Bevis for, at den gode Sag havde Vind i Sejlene. Saa meget sørgeligere var det derfor, at man allerede et Par Aar derefter af Forholdene blev tvunget til at tage et Reb ind. Men atter var Regnskabet stillet fejlt op. To Kroner plus Postpenge om Aaret for et Ugeblad med Første-haandsstof — det siger sig selv, at det kunde aldrig svare Regning.

Bladet udkom derefter kun hver fjortende Dag, indtil det endelig omdannedes til det tospaltede Hæfte, som det nu er. Som Medlemsblad for en stor, stadigt voksende Forening og med det Bidrag fra Staten af 500 Kr., som det har haft siden 1901 og forhaabentlig vil kunne bevare, skal »Kv. og Sf.« vel herefter være forskaanet for andre Forandringer end de fremadskridende.

Det er indlysende, at det er forbundet med store Vanskeligheder for et Blad at repræsentere en saa stor og uensartet Forening som D. K., hvor Medlemmerne har de mest forskellige Anskuelser. Særlig ved Optagelsen af nye Spørgsmaal faar let Redaktionen dette at føle. Fra den ene Kant opnaar den maaske den varmeste Tilslutning; fra den modsatte maa den være belavet paa at modtage ret haarde Knubs. Maaske er det denne Vane at øve Kritik, der har bevirket, at »Kv. og Sf.« til Trods for et lidt svævende Program og de hyppigt skiftende Redaktioner alligevel har formaaet at styre sin Kurs støt uden altfor svære Svingninger.

Især efter at Redaktionen ved Udsendelsen af den 20de Aarg. nærmere havde bestemt sit Program, er der kommet en fastere Høldning over det hele.

Imod de nyeste Strømninger indenfor

Socialetiken hævdede Bladet, at det vilde som før kæmpe for lige Ret for Mand og Kvinde i Samfundet saavel som i Ægteskabet, og at denne Institution, som Udtryk for det højeste Kulturstandpunkt, bevaredes.

Naar man gennempløjer de mange Aargange, faar man et levende Indtryk af, hvormegen Kamp Kvindebevægelsens Forkæmpere har haft at bestaa for at faa mange af de Rettigheder gennemført, der nu forekommer os saa selvfølgelige. Men man faar ogsaa af og til en lidt smærtelig Følelse af, hvor uforstaaende Kvinderne i Almindelighed staar overfor deres egen Velfærdssag.

Det er som med Tordenskjolds Soldater de samme og samme, der maa gaa i Ilden. Der er en trofast Skare Venner, hovedsagelig tilhørende D. K., som nedlægger et stort Arbejde i at føre Sagen frem. Der er en anden trofast Skare Venner, der støtter Bladet økonomisk. Men ud til de mange naar det ikke, før det endelig ved Lov bliver Medlemsblad.

»Man maa haabe,« skriver Fru Johanne Monrad angaaende »Kv. og Sf.«, »at alle disse Navne, der har lagt Ryg, Tid og Arbejde til Kvindesagens Fremførelse her hjemme, maa have deres Navne skrevne i Himmelen, for af den yngre Slægt er der ikke En, der véd, hvad Arbejde de Mennesker gjorde frivilligt og for intet.«

Man maa haabe, at denne Tankeløshed overfor et stort Livsspørgsmaal, denne selviske Hang til at nyde Frugten uden at røre sig et Skridt for Træets Plantning maa forsvinde, naar Kvinden opdrages ogsaa for det offentlige Liv. Da vil Synskredsen udvides. Da vil hun blive sig sit Ansvar fuldt bevidst. Da vil ogsaa »Kvinden og Samfundet« have gjort sin Gerning.

Marie Anholm.